

подобни хроматични и акустични параметри (ТЪМА, НОЩ, ПОЛУНОЩ; ЛЪЧ, ЗВЕЗДИЧКА, ТОЗИ ГЛУХ ЧАС, ТОЗИ ЧЕРЕН ЧАС), които в други творби са означени експлицитно с термина страх или проявата на страха може да се идентифицира от физическото моторично действие на героя. В този смисъл касае се за необикновена интензивна изява на анаксиозност, въпреки че тя в текста изобщо не се споменава.

В двете поетически творби отделно е характерно това, че майката, за която изповедта се отнася, тук се довежда до съвършенство, а мярката на съвършенството е образът на Божията майка.

Семантичната дистинкция, присъща в анализа на тези два текста -

а) ПОЕТИЧЕСКО ИЗПОВЕДНИЯТ СУБЕКТ;

б) ТРАНСЦЕНДЕНТНИЯТ ОБЕКТ, тук се проявява с възстановяване на семантична аналогия (на релация-поетически субект - трансцендентен обект), обосноваваща се върху общия, интегриращ обект; изживяването на трагичната екзистенция.

Във всеки случай в литературното творчество на тези двама поети отделно място принадлежи на семантичното отношение на проявяващите се облаци на анаксиозност и базисния страх от смъртта. Както следва от посоченото, с анаксиозност са пропити всички пространствени параметри в двете творби. С изключение на имплицитната анаксиозна атмосфера, категорията на страха и образът на майката тук са идентични съвсем експлицитно, като например в стиховете, които са в съзвучие с анаксиозната си семантика, и затова са ненадминати в историята на българската и сръбската литература.

ЯВОРОВ:

...Чернило черно
орисници ми предвещаха.
И няма никога душа
криле по воля да размаха!

ЯКШИЧ:

Сама у свом страху природа се
грози.
Страховите тайне нама поноћ
носи...